

Súd: Krajský súd Bratislava  
Spisová značka: 8CoCsp/23/2020  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1719201157  
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 02. 2021  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Vičková  
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1719201157.1

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Vičkovej a členov senátu JUDr. Ondreja Krajča a JUDr. Moniky Holickej v spore žalobkyne: T. F., A.. XX.XX.XXXX, W. S. XX, XXX XX F., zastúpenej: Občianske združenie OPOS, IČO: 51 147 688, so sídlom A. Hlinku 1084/24A, 914 01 Trenčianska Teplá, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, a.s., IČO: 35 792 752, so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, zastúpenému: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, o určenie, že úvery zo zmluvy o revolvingovom úvere č. 8100041983 a č. 8100041982 zo dňa 02.11.2011 sú bezúročné a bez poplatkov, o povinnosti žalovaného vydať žalobkyni zo zmluvy o revolvingovom úvere č. 8100041983 zo dňa 02.11.2011 bezdôvodné obohatenie vo výške 569,60 eur, o povinnosti žalovaného vydať žalobkyni zo zmluvy o revolvingovom úvere č. 8100040982 zo dňa 02.11.2011 bezdôvodné obohatenie vo výške 569,60 eur a o povinnosti žalovaného vyplatiť žalobkyni primerané zadost'učinenie vo výške 500,00 eur, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Pezinok zo dňa 12. marca 2020, č.k. 6Csp/49/2019-147, takto

### rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e** .  
Žalovaný má proti žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

### odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom zamietol súd prvej inštancie žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala určenia, že úvery zo zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX Y. Č.. XXXXXXXXXXXX N. T. XX.XX.XXXX sú bezúročné a bez poplatkov, vydania zo zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 02.11.2011 bezdôvodného obohatenia vo výške 569,60 eur, vydania zo zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 02.11.2011 bezdôvodného obohatenia vo výške 569,60 eur a zaplata prmeraného zadost'učinenia vo výške 500,00 eur. Žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %. Skutkový stav ustálený vykonaným dokazovaním po právnej stránke posúdil podľa 52 ods. 1, ods.3, ods. 4, § 53 ods.1, ods.2, ods.3, ods.4, ods.5, ods.6, ods. 10, § 451 ods.2, § 456, § 107, § 488 Občianskeho zákonníka a podľa § 2 písm. a), b), d) a e), § 9 ods.1, ods.2, § 11 ods.1, ods.2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná. V prejednávanej veci sa žalobkyňa domáhala proti žalovanému vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 569,60 eur (zmluva č. XXXXXXXXXXXX) a zo zmluvy o revolvingovom úvere XXXXXXXXXXXX bezdôvodného obohatenia vo výške 569,60 eur z titulu bezúročnosti a bezpoplatnosti úverových zmlúv, uzatvorených so žalovaným, ktoré sú zapríčinené tak absenciou náležitostí podľa ust. § 9 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch, ako aj tým, že predmetné úverové zmluvy obsahujú neprijateľné zmluvné podmienky, spôsobujúce hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech žalobkyne ako spotrebiteľa. Skúmal preto, či predmetné platne uzavreté úverové zmluvy obsahujú všetky náležitosti, predpísané Zákom o spotrebiteľských úveroch a dospel k záveru, že v predmetných úverových zmluvách neabsentovala ani jedna z náležitostí zmluvy podľa ust. § 9 ods. 2 Zákona o

spotrebiteľských úveroch. Na základe uvedeného nie sú naplnené zákonné podmienky v zmysle § 11 Zákona o spotrebiteľských úveroch. Po dôkladnom preskúmaní úverových zmlúv a všetkých jej príloh mal za to, že svojím obsahom a účelom neodporujú zákonu, neobchádzajú ho, nie sú v rozpore s dobrými mravmi a neobsahujú žiadne neprijateľné zmluvné podmienky, ktoré by spôsobovali značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, preto nemôžu byť v tomto ohľade neplatné. Predmetné úverové zmluvy boli medzi stranami sporu platne a účinne uzavreté, v predpísanej písomnej forme a po obsahovej stránke zodpovedajú všetkým zákonným požiadavkám, preto ich nemožno postihnúť sankciou bezúčinnosti a bezpoplatnosti. Žalobkyňa teda nie je oprávnená domáhať sa proti žalovanému vydania bezdôvodného obohatenia, nakoľko všetky finančné plnenia, ktoré žalovaný prijal od žalobkyne, prijal na základe platného právneho úkonu/dôvodu, ktorý neodpadol. Pokiaľ išlo o žalobkyňou namietané prijatie nižšej čiastky ako je suma schváleného úveru, uviedol, že suma úveru vo výške 1.500,00 eur bola v prospech žalobkyne poskytnutá tak, že časť z tejto sumy bola súčasťou vzájomnej kompenzácie pohľadávok a časť vyplatená v prospech účtu žalobcu. Poskytnutím úveru sa teda rozumie úkon, ktorým sa splní záväzok poskytovateľa úveru uvoľniť peňažné prostriedky spôsobom a vo forme, ktorá je medzi stranami dohodnutá. To, že žalobkyňa bola na účet poukázaná nižšia suma, ako je uvedené v zmluve, nie je spôsobené tým, že by jej bol poskytnutý nižší úver, ako bol dohodnutý a ako vyplýva z uzavretej zmluvy o revolvingovom úvere, ale skutočnosťou, že zmluvné strany sa dohodli na započítaní odplaty za možnosť odkladu splátok - táto skutočnosť vyplýva zo samotného obsahu zmluvy, ako aj zo Štandardných informácií o spotrebiteľskom úvere, teda bola žalobkyňou zrejme už pred podpisom zmluvy. Samotná Dohoda o poskytnutí služby nebola podmienkou ani predpokladom pre vznik zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Spotrebiteľ Dohodu o poskytnutí služby uzavrieť nemusel a v podanej žalobe ani netvrdil, a ani nepreukázal opak. Z bodu 8., ods. 8.6 Dohody o poskytnutí služby: "Veriteľ vyhlasuje, že uzavretie tejto dohody o poskytnutí služby nie je podmienkou uzavretia Zmluvy o revolvingovom úvere. Dlužník vyhlasuje, že túto Dohodu o poskytnutí služby uzatvára na základe slobodnej vôle, jej obsahu porozumel a svojím podpisom vyjadruje súhlas so všetkými jej ustanoveniami." Čo sa týka uvedenia výška RPMN na zmluvách, údaje o RPMN žalovaný počíta podľa zákonného matematického vzorca tvoriaceho prílohu k zákonu č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, do ktorého je okrem iných údajov premietnutý aj údaj o ročnej úrokovej sadzbe. Mal preto za preukázané, že tento je v zmluvách uvádzaný v súlade so zákonom. Pokiaľ ide o termín konečnej splatnosti úverov, poukázal na to, že zmluva o úvere je tvorená ustanoveniami nachádzajúcimi sa nielen v listine označenej ako žiadosť o poskytnutie spotrebiteľského úveru revolvingového typu/zmluva o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu, ale aj zmluvnými dojednaniami. Obsah Zmluvy tvoria zmluvné dojednania, ktoré sú v zmysle článku 13. zmluvy jej neoddeliteľnou súčasťou, ako aj prílohy tvoriace súčasť zmluvy o RÚ uvedené v článku 7. zmluvných dojednaní. Z ustanovenia článku 9., ods. 9.1 zmluvných dojednaní vyplýva doba trvania zmluvy, kde je uvedené, že Zmluva o RÚ sa uzatvára na dobu neurčitú. Z ustanovenia článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní vyplýva Deň splatnosti poslednej splátky úveru, resp. revolvingu podľa posledného splátkového kalendára, je dňom konečnej splatnosti úveru. Termín konečnej splatnosti vyplýva z Oznámenia o schválení úveru, zaslanom dlžníkovi. Predmetné oznámenie zároveň obsahuje aj údaj o dátume splatnosti prvej splátky. Zákonný pojem "termín konečnej splatnosti" nie je pritom požiadavkou na uvedenie presného dátumu, pretože v takom prípade by zákonodarca použil spojenie "dátum". Sporné zmluvy obsahujú určenie "termínu konečnej splatnosti" viacerými spôsobmi, a to určením podľa dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacov a počtu mesačných splátok; spôsobom vyplývajúcim z článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní, v zmysle ktorých dátum splatnosti poslednej splátky uvedený v oznámení o schválení úveru je zároveň termínom konečnej splatnosti; explicitným vyjadrením presného dátumu v Oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi. Záver súdu spájajúci bezúčinnosť úveru s neuvedením termínu konečnej splatnosti by odporoval smernici 2008/48/ES. Súdny dvor EÚ vo veci C-42/15 konštatoval, že Článok 23 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Ani neuvedenie termínu konečnej splatnosti by nemohlo viesť k záveru o bezúčinnosti úveru, pretože nie je v zmysle uvedené spôsobilé spochybniť možnosť, aby dlžník posúdil rozsah svojho záväzku v zmysle zmluvy. Závery označeného rozhodnutia Súdneho dvora EÚ potvrdzuje aj zmena právnej úpravy v zákone č. 129/2010 Z.z., ktorá bola Národnou radou SR schválená dňa 12.10. 2017. Zákonom, ktorý sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z.z. a ďalšie právne predpisy (medzi nimi aj zákon č. 129/2010 Z.z.) bolo schválené o. i. aj to, že (bod 32) "V § 9 ods. 2 písm. d) sa vypúšťajú slová

"a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru". Dôvodom prijatia úpravy bolo zosúladenie zákona č. 129/2010 Z.z. so smernicou 2008/48/ES. Z toho je zrejmé, že požiadavka na uvádzanie "termínu konečnej splatnosti" je požiadavkou nad rámec smernice (čo je v zmysle rozsudku SD EÚ C-42/15, bod 58 : Uvedené ustanovenie by sa však nemalo vykladať tak, že oprávňuje členské štáty, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 uvedenej smernice.) a s jej uvádzaním či neuvádzaním ani nie je možné spájať následok v podobe bezúročnosti úveru. Pokiaľ išlo o nárok žalobkyne vyplatiť primerané zadosťučinenie vo výške 500,00 eur, tento nárok žalobkyňa žiadnym spôsobom nezdôvodnila, neuviedla súdu akým spôsobom dospela k danej sume, a preto aj v tejto časti žalobu zamietol. Podľa § 255 ods. 1 C.s.p. priznal náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Úspech žalovaného v spore je vzhľadom na zamietnutie žaloby v celom rozsahu vo výške 100%.

2. Proti tomuto rozsudku podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobkyňa z dôvodov, že neboli splnené procesné podmienky, súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany, alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Mala za to, že konajúci súd sa odklonil od príslušných ustanovení, poprel ich účel a význam a v tom dôsledku bolo opätovne popreté jej základné právo na súdnu ochranu len preto, že žalobkyňa ako spotrebiteľ sa rozhodla žalobou bojovať proti nespravodlivosti. Súd naopak namiesto práv spotrebiteľa chránil v konaní záujmy dodávateľa (žalovaného) a žalobkyňu žalobu v celom rozsahu zamietol, aj keď existujú stovky rozhodnutí krajských súdov a konaní žalovaného. Žalobkyňa je toho názoru, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, nesprávne aplikoval ustanovenie Občianskeho zákonníka, Zákona o ochrane spotrebiteľa, Zákona o spotrebiteľských úveroch a následne vec nesprávne právne posúdil. V rozhodnutí nie je uvedené, z akého dôvodu súd žalobu zamietol, iba formalistickým spôsobom uviedol zákonné ustanovenia o spotrebiteľských úveroch, Obchodného zákonníka, Občianskeho zákonníka a pritom z odôvodnenia rozsudku nie je zrejmé akým postupom súd dospel k právnemu názoru o zamietnutí žaloby žalobkyne, ak sa nezaoberal právnou otázkou bezúročnosti a bezpoplatkovosti predmetného úveru, či je úver spotrebiteľským úverom a absentuje právny názor súdu k dôkazom predložených žalobkyňou a žalovaným.

Z odôvodnenia rozsudku nevyplýva, že súd prvej inštancie oboznámil strany sporu o sporných a nesporných skutočnostiach a o predbežnom právnom posúdení veci (§ 181 ods. 2 C.s.p.), súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam do tej miery, že bolo porušené ich právo na spravodlivý súdny proces, zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci pričom vzniknuté nedostatky nemožno za žiadnych okolností napraviť v odvolacom konaní. Zo spisu je zrejmé čoho sa domáhala, podložila svoj žalobný návrh so všetkými dostupnými dôkazmi, ktorými preukázala, že jej právo spotrebiteľa bolo porušené. Nemá právne vzdelanie, a preto sa svojím žalobným návrhom domáhala určenia skutočnosti a zároveň vydania bezdôvodného obohatenia. Je nesporné, že otázkou spotrebiteľských zmlúv sa neustále zákon zaoberal novelizáciami v právnom poriadku a každá zmluva bez výnimky je zmluvou spotrebiteľskou pokiaľ je na jednej strane záväzkového vzťahu spotrebiteľ fyzická osoba a na druhej dodávateľ právnická osoba. Z odôvodnenia rozsudku okresného súdu však nie je zrejmé, či na právny vzťah medzi stranami sporu okresný súd aplikoval okrem ustanovenia Obchodného zákonníka (právneho predpisu platného v čase uzatvorenia predmetných zmlúv) aj Smernicu Rady 93/13/EHS, zákon o ochrane spotrebiteľa č. 250/2007 Z. z. a ustanovenia zákona č. 40/1964 Z. z. Občianskeho zákonníka. Nakoľko zamestnávateľ jej zrážal bez právneho dôvodu na príkaz žalovaného z jej mesačnej mzdy sumy bez akéhokoľvek súdneho rozhodnutia, bola výška jej nároku menená. Takéto konanie žalovaného je viacerými súdmi hodnotené ako úmyselné a nekalé voči spotrebiteľovi. V tomto prípade však súd konanie žalovaného v plnej miere schvaľuje, aj napriek nariadenému neodkladnému opatreniu. Je presvedčená, že v jej prípade bolo porušené právo na spravodlivý súdny proces, a tým porušený princíp právnej istoty, kde žalovaný ako inštitúcia /veriteľ poskytujúci dlhodobu aj spotrebiteľské úvery môže podsunúť v prípade spotrebiteľa na podpis akúkoľvek zmluvu, ktorá odporuje zákonu a nevyplýva z takéhoto konania dodávateľovi/žalovanému žiadna sankcia. Konanie žalovaného je možné hodnotiť ako konanie

v rozpore s dobrými mravmi. Mala za to, že zmluvy so žalovaným nikdy neobsahovali obligatórne náležitosti prikázané zákonom 129/2010 Z.z. Súd vôbec neskúmal, že existujú rozhodnutia z viacerých súdov okresných aj krajských súdov, ktoré sa ujednotili v tom, že termín konečnej splatnosti úveru a doba trvania zmluvy má byť ohraničená dňom/mesiacom/rokom a navyše zákon vyžaduje mať túto náležitosť uvedenú priamo v zmluve a nie v splátkovom kalendári alebo s odkazom na oznámenia o schválení úveru. Z rozhodnutia nie je vôbec zrejmé a jasné ako sa súd vysporiadal so správnosťou uvedenia RPMN v predmetných zmluvách, nakoľko dôkazy, ktoré sú založené v spise, svedčia o opaku. V zmluve jednoznačne nie je uvedená správne RPMN a pri výpočte alebo aj kalkulačkách na internete, a to podotýkame v hociktovej za podmienok uvedených RPMN, správne uvedená byť ani nemôže. V žiadnej zmluve so žalovaným nikdy nebola správne uvedená RPMN aspoň nie do konca roku 2018. Z predmetného rozhodnutia, nie je zrejmé ako súd dospel k názoru, že RPMN je uvedená správne a bezchybne, nakoľko z odôvodnenia rozhodnutia nevyplýva ako k takémuto právnomu názoru súd dospel, čo nasvedčuje nesprávnosti napadnutého rozhodnutia. Podľa uznesenia Krajského súdu Žilina č. konania 5Co/305/2018 zo dňa 30.04.2019 jasne vyplýva, že do 30.04.2018 musí byť v spotrebiteľských zmluvách mesačná splátka rozčlenená na výšku, počet a termíny splátok istiny úrokov a iných poplatkov a RPMN musí byť pri spotrebiteľských zmluvách uvedená aj pri revolvingových úveroch. Nestotožnila sa s tvrdením súdu, že by žalobkyni nebol poskytnutý nižší úver ako bol v skutočnosti dohodnutý. Súčasne s úverovými zmluvami boli totiž uzatvorené aj dohody o poskytovaní služieb. Tieto dohody síce formálne predstavujú samostatné zmluvy, ale ide o akcesorické zmluvy nadväzujúce na úverové zmluvy. Vznik dohody o poskytovaní služieb je podmienený vznikom zmluvy o úvere, ide o doplnkovú službu súvisiacu so spotrebiteľským úverom. Z tohto dôvodu odplata za služby, ktoré sú predmetom dohody mala byť preto v zmysle § 2 písm. g) ZoSÚ zahrnutá do celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom, a teda aj do ročnej percentuálnej miery nákladov. Nesprávne uvedenie údajov o RPMN v zmluve o spotrebiteľskom úvere má rovnaké následky ako keby v zmluve tento údaj nebol uvedený vôbec, čo zákonodarca v zmysle § 11 ods. 1 písm. d) ZoSÚ spája so sankciou v podobe bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Povinnosť priamo v zmluve uvádzať skutočnú RPMN a zároveň priemernú RPMN má pomôcť spotrebiteľom, aby dokázali porovnať jednotlivé úvery. Konanie žalovaného považuje za nekalosúťažné konanie v rozpore s dobrými mravmi, keď neuviedol vo výpočte RPMN všetky náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom a tak úmyselne vyvolal dojem výhodnosti úveru, čo mohlo mať bezpochyby vplyv na správanie spotrebiteľa pri výbere úverového produktu. Takémuto konaniu veriteľa nemožno priznať žiadnu právnu ochranu. Dohoda o zrážkach zo mzdy v tejto spornej veci je platný dokument, aj napriek skutočnosti, že súd vydal uznesenie o nariadení neodkladného opatrenia vo veci. Tieto zrážky sú súčasťou spotrebiteľskej zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Zrážky zo mzdy majú to isté číslo ako zmluva, uzavreté a podpísané boli v ten istý deň ako podpísaná zmluva a navyše ako je možné dať niekomu podpísať zrážky zo mzdy a robiť ho dlžníkom už v deň podpisu zmluvy, keď ešte ani úver nezačal čerpať. Zákon síce definuje zrážky zo mzdy ako zabezpečovaciu formu, ale táto dohoda musí byť podľa zákona uzatvorená medzi dlžníkom a veriteľom/dodávateľom. V čase podpisu zmluvy však nebola dlžníčkou. V prípade žalobkyne v tomto spore žalovaný niekoľkokrát porušil zákon, a to tým, že žaloba bola na súde, predmetný spor nebol ukončený, ale aj napriek tomu využil neznalosť spotrebiteľa a poslal zamestnávateľovi spornú dohodu o zrážkach zo mzdy, aby získal mesačné zrážky z jednej zmluvy vo výške 80,37 eur bez súdneho nariadenia. Sofistikovaný spôsob žalovaného však nemal koniec a konanie žalovaného opätovným vymáhaním na základe dohody o zrážkach zo mzdy z ďalšej zmluvy, ktorý nebol právoplatne ukončený, ale už nie vo výške 80,37 eur, avšak už vo forme exekučnej zrážky čo je jedna tretina z platu žalobkyne bez právneho dôvodu. Žalovaný konal úmyselne a iba s cieľom sa vedome obohatiť na úkor žalobkyne. Nie je možné takéto konanie ani právne kvalifikovať, pretože by bolo nutné už skĺznuť do roviny trestnoprávnej, pretože tu už nastala dôvodná obava z podvodu zo strany žalovaného. Zabezpečenie pohľadávky zo spotrebiteľskej zmluvy dohodou o zrážkach zo mzdy je neprípustné. Prípustné je len za podmienky, že dohoda bola uzavretá vo forme osobitnej listiny, spotrebiteľ bol poučený o dôsledkoch jej uzavretia a mal možnosť ju odmietnuť. Dohoda o zrážkach zo mzdy, ktorou sa zabezpečuje záväzok zo spotrebiteľskej zmluvy, je však tiež spotrebiteľskou zmluvou. O spotrebiteľskej zmluve platí vyvrátiteľná zákonná domnienka podľa § 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka, že nie je individuálne dojednaná, teda že ju spotrebiteľovi predložil dodávateľ na podpis a spotrebiteľ nemohol ovplyvniť jej obsah. Ak dodávateľ tvrdí opak, je na ňom dôkazné bremeno. Z uvedených dôvodov navrhla napadnutý rozsudok zrušiť.

3. Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobkyne uviedol, že v celom rozsahu zotrváva na svojich doterajších tvrdeniach uvádzaných vo vyjadreniach, pričom považuje rozhodnutie súdu prvej inštancie za vecne správne. Popiera tvrdenia žalobcu o absencii doby trvania zmluvy a termínu konečnej splatnosti. Z ustanovenia článku 9., ods. 9.1 zmluvných dojednaní vyplýva doba trvania zmluvy, kde je uvedené, že Zmluva sa uzatvára na dobu neurčitú. Z ustanovenia článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní vyplýva Deň splatnosti poslednej splátky úveru, resp. revolvingu podľa posledného splátkového kalendára je dňom konečnej splatnosti úveru. Termín konečnej splatnosti úveru sú riadne uvedené a je splnená zákonná požiadavka. Vzhľadom k uvedeným skutočnostiam termín konečnej splatnosti vyplýva z Oznámenia o schválení úveru, zaslanom dlžníkovi. Predmetné oznámenie zároveň obsahuje aj údaj o dátume splatnosti prvej splátky. Zákonný pojem "termín konečnej splatnosti" nie je pritom požiadavkou na uvedenie presného dátumu, pretože v takom prípade by zákonodarca použil spojenie "dátum" (tak ako napríklad uvádza pri náležitosti týkajúcej sa spotrebiteľa - "dátum narodenia", alebo v § 10 ods. 2 písm. b), "dátumy čerpania", ods. 2 písmeno c) "údaj o zostatku z predchádzajúceho výpisu a jeho dátume" či ods. 2 písm. d) uvedeného ustanovenia "dátume a výške splátok"). Zo zákona je zrejmé, že pojem "termín" a pojem "dátum" nie sú používané ako synonymá v zákone, ale sa pre odlišné situácie, v ktorých sa má uviesť dátum a kedy termín. Postačuje také uvedenie údajov, ktoré termín konečnej splatnosti umožňuje identifikovať na základe v zmluve uvedených údajov. Dátum splatnosti poslednej splátky je taktiež explicitne vyjadrený v Oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi. Zmluva obsahuje určenie "termínu konečnej splatnosti" viacerými spôsobmi, a to určením podľa dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacoch a počtu mesačných splátok, spôsobom vyplývajúcim z článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní, v zmysle ktorých dátum splatnosti poslednej splátky uvedený v oznámení o schválení úveru je zároveň termínom konečnej splatnosti, explicitným vyjadrením presného dátumu v Oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi. Ani neuvedenie termínu konečnej splatnosti by nemohlo viesť k záveru o bezúčelnosti úveru, pretože nie je v zmysle uvedené spôsobilé spochybniť možnosť, aby dlžník posúdil rozsah svojho záväzku v zmysle zmluvy. Tvrdenia žalobcu, že výpočet z internetovej kalkulačky, ktorý má informatívnu povahu, je možné považovať za dôkaz svedčiaci o nesprávnom výpočte RPMN, je účelovým a javí sa byť absurdným. Údaj o RPMN sa počíta podľa zákonného matematického vzorca tvoriaceho prílohu k zákonu č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, pričom internetové kalkulačky nezohľadňujú všetky zákonom vyžadované premenné obsiahnuté vo vzorci na výpočet RPMN. Na základe uvedeného je nutné považovať predmetné tvrdenie žalobcu za nepodložené relevantnými dôkazmi. Z ustanovenia písmena g) vyplýva, že do výpočtu celkových nákladov sa nezapočítajú náklady, ktoré vyplývajú z dojednaní nepredstavujúcich podmienku pre získanie úveru. Dohoda o poskytnutí služby má dobrovoľný charakter, čo potvrdzuje jej bo 8.6., ako aj osobitná asignácia. Ak by teda žalovaný dokument vôbec nepodpísal, tento by nikdy nevznikol. Pokiaľ by odplata v zmysle Dohody o poskytnutí služby bola zahrnutá do celkových nákladov, potom by taký postup bol v rozpore so zákonom. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že do RPMN sa započítava odplata za služby výlučne v prípade, ak boli podmienkou získania úveru, čo v tomto prípade splnené nie je, nakoľko ide o dobrovoľné služby v zmysle bodu 8.6. Dohody o poskytnutí služby. Žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal svoje tvrdenia, že do RPMN je nutné zahrnúť náklady na dobrovoľné a individuálne dojednané služby, ktoré nie sú podmienkou pre získanie úveru. Celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť, je riadne uvedená tak v bode 5., ako aj v bode 6. predmetných zmlúv. Popiera tvrdenia žalobcu o absencii výšky, počtu a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, nakoľko nie je v zmluve výslovne rozpísané, v akej časti zo sumy splátky je splátka istiny, v akej splátka úroku a v akej výške splátka prípadných poplatkov. Ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. vyžaduje uvádzanie spôsobu započítania splátky na úver, istinu a úroky len v prípade, ak sa splátky priradujú k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. O takýto typ úveru a prípad v zmluvnom vzťahu medzi sporovými stranami nejde. Pokiaľ ide o členenie jednotlivých splátok, výklad podávaný žalobcom neobstojí a je založený na formalistickom prístupe pri výklade právnej normy. Poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 22. februára 2018, sp. zn. 3 Cdo 146/2017. Popiera tiež tvrdenia žalobcu, že mu bol poskytnutý nižší úver ako bol v skutočnosti dohodnutý. Žalobcovi bolo poskytnutých 1.500 eur, pričom časť bola započítaná v zmysle Dohody o poskytnutí služby, ktorú žalobca dobrovoľne a individuálne uzavrel. Žalobca túto dohodu pri úverových zmluvách so žalovaným uzavrel celkom štyrikrát, a to s odstupom času takmer 2 roky. To znamená, že obsah zmluvného vzťahu, ako aj započítanie vzájomných záväzkov mu bolo dostatočne známe. Považujeme za účelové namietat', že nevedel aká čiastka mu bude vyplatená, pokiaľ uzavrel so žalovaným celkom 4 zmluvné vzťahy za obdobných podmienok. Zároveň je nutné poukázať na skutočnosť, že okrem žalobcom iniciovaných 4 úverových zmlúv, požiadal aj o poskytnutie ďalšieho, teda

piateho úveru. To znamená, že mu podmienky poskytnutia úveru, ako aj obsah zmluvného vzťahu museli byť dostatočne známe, vyhovovali mu a vedel, čo podpisuje. Pokiaľ by mu to nevyhovovalo, nežiadal by opakovane o poskytnutie úveru žalovaného, ale iného poskytovateľa pôžičiek. Tvrdenia žalobcu sú účelové a typizované ako pri všetkých dlžníkoch, ktorí odmietajú niest' zodpovednosť za svoje dobrovoľné konanie a odmietajú plniť to, na čo sa zaviazali. Žalobca neuhradil na čas ani len jednu splátku. Už len toto preukazuje špekulatívny úmysel žalobcu, ako aj jeho zodpovednosť k vlastnému konaniu. Uvedené sa vzťahuje aj na tvrdenia ohľadom Dohody o zrážkach zo mzdy. Ochrana spotrebiteľa je založená na ochrane "priemerného spotrebiteľa". Toto chápanie zabezpečuje zachovanie prvku právnej istoty aj pre dodávateľa, ktorá má byť vlastná aj spotrebiteľským právnym vzťahom. Spotrebiteľa nezbavuje povinnosti konať s primeranou a očakávateľnou mierou opatrnosti, obozretnosti a zodpovednosti za vlastné konanie (porov. návrh generálnej advokátky vo veci C - 453/10, F. Y. F., bod 62 a nasl.). Priemerný spotrebiteľ je definovaný ako osoba, ktorá je v primeranom rozsahu rozhradená, informovaná a obozretná. Takéto chápanie vymedzuje priamo Súdny dvor EÚ vo svojich rozhodnutiach, prípadne aj únijné právo na úrovni sekundárnych aktov (napríklad definícia v bode 18 preambuly smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2005/29). Pri poskytovaní ochrany v zmysle právneho poriadku nie je možné a ani súdny orgán nie je oprávnený prekročiť rozsah ochrany poskytovanej priemernému spotrebiteľovi. Nedostatok zodpovednosti, resp. ľahostajnosť spotrebiteľa vo vzťahu k obsahu svojich práv a povinností nemôže založiť neplatnosť právneho úkonu a znemožniť uskutočniť plnenie, na ktoré má druhá zmluvná strana legitímny nárok. Spotrebiteľ je povinný vo vzťahu k svojmu postaveniu konať obzvlášť svedomite, obozretné, prípadne dodatočne požadovať informácie vo vzťahu k obsahu svojho záväzku, ktorého obsah mu nie je úplne zrejmý, aby tak predišiel ujme na svojich právach. Ochrana spotrebiteľa nemôže byť bezbrehá a zájsť tak ďaleko, že ten nemusí niest' žiadne adekvátne dôsledky svojho konania, aj keď uzavrie akúkoľvek zmluvu, čo sa prieči zdravému rozumu a v dôsledku čoho sa z úradnej povinnosti zbavuje svojej zodpovednosti. Takýto postup orgánov ochrany práva by bol nielenže absolútne nevyhovujúci, paternalistický, ale aj absurdný a v rozpore so zásadou rovnosti, so zásadou *vigilantibus iura scripta sunt* ("práva patria len bdelym"). Spotrebiteľ má síce nárok na osobitnú právnu ochranu, avšak táto nemôže nadobudnúť bezmedzný charakter až do takej miery, že by úplne a bezvýhradne zbavovala spotrebiteľa miery nevyhnutnej jeho zodpovednosti za právne úkony, ktoré osobitne verifikoval svojim podpisom a ku ktorým pristúpil dobrovoľne a tak zasahovať aj do zmluvnej voľnosti účastníka zmluvného vzťahu. Navrhol preto, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil a súčasne mu priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

4. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v medziach uplatňovaných odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný (§ 379 a § 380 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a *contrario* v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.) dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné.

5. V preskúmvanej veci sa súd prvej inštancie zaoberal nárokom žalobkyne, ktorým sa domáhala vydania bezdôvodného obohatenia z dôvodu, že úvery na základe oboch zmlúv o revolvingovom úvere sú bezúročné a bez poplatkov, z hľadiska všetkých relevantných prostriedkov procesného útoku, ktorými žalobkyňa preukazovala opodstatnenosť svojej žaloby a prostriedkov procesnej obrany, ktorými sa žalovaný bránil proti uplatňovanému nároku. Na jeho posúdenie si zadovážil potrebné dôkazy, ktoré vykonal zákonom predpísaným spôsobom a správne ich aj vyhodnotil. Jeho skutkové závery sú dostatočne podložené výsledkami vykonaného dokazovania. Ustálený skutkový stav tak umožňoval prijať spoľahlivý záver pre konštatovanie existencie všetkých náležitostí zmlúv o spotrebiteľskom úvere ako i pre prijatie záveru o ich platnosti. Vec posúdil správne aj po právnej stránke, keď jeho právne závery vychádzajú zo správnej aplikácie ako i výkladu právnych predpisov.

6. Odvolací súd sa s právnym záverom súdu prvej inštancie, že v danom prípade nevznikol žalobkyňi nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, plne stotožňuje. Žalobkyňa v podanom odvolaní neargumentuje skutočnosťami, ktoré by mali za následok zmenu súdom prvej inštancie zisteného skutkového stavu alebo jeho právneho hodnotenia, z konania pred súdom prvej inštancie iný, než napadnutým rozsudkom vyslovený právny záver nevyplýva.

7. Rozsudok súdu prvej inštancie je zákonom zodpovedajúcim spôsobom a presvedčivo odôvodnený. Z odôvodnenia možno zistiť, na akých skutkových a právnych záveroch je rozhodnutie súdu prvej inštancie založené, teda je z neho zrejmé, k akým právnym záverom konajúci súd dospel a akými úvahami sa pri rozhodovaní riadil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, dôvody vedúce k jeho záveru, že zmluvy neodporujú zákonu, neobchádzajú ho, nie sú v rozpore s dobrými mravmi, neobsahujú ani neprijateľné zmluvné podmienky, si osvojuje v celom

rozsahu a v podrobnostiach na ne odkazuje. Odôvodnenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie je tak dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v odvolacom konaní z hľadiska správnosti zaujatých skutkových a právnych záverov, proti týmto záverom súdu prvej inštancie mohla žalobkyňa náležite skutkovo a právne argumentovať, a preto v tejto súvislosti bolo zachované jej právo na spravodlivý súdny proces, nebola jej odňatá možnosť konať pred súdom len z dôvodu, že odôvodnenie rozhodnutia nezodpovedá jej predstavám a očakávaniam, a preto žalobkyňou uplatnený odvolací dôvod založený na tvrdení, že bolo porušené jej právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, nemôže obstať.

8. V posudzovanej veci bolo nesporné, že žalovaný poskytol žalobkyni na základe identických zmlúv o revolvingovom úvere zo dňa 02.11.2011 č. XXXXXXXXXXXX a č. XXXXXXXXXXXX úver vo výške 1.500 eur, ktorý sa žalobkyňa zaviazala splácať v 42-mesačných splátkach po 80,37 eur, splatných mesačne do 20. dňa pri ročnej úrokovej sadzbe 70,01 % a RPMN 66,68% a celková čiastka ( úver spolu úrokmi), ktorú sa žalobkyňa zaviazala zaplatiť bola 3.375,54 eur. Prvá splátka bola splatná 20.12.2011 a posledná splátka dňa 20.05.2015. Žalobkyňa sa zároveň zaviazala zaplatiť odplatu za poskytnuté služby v zmysle čl.8 ods. 8.1. písm. a) Dohody o poskytnutí služby v sume 215,75 eur. Na základe uvedenej Dohody mal poskytnúť žalovaný žalobkyni za dohodnutú odplatu službu spočívajúcu v možnosti odkladu splátok úveru. Dohoda bola osobitne podpísaná dňa 02.11.2011 žalovaným a žalobkyňou dňa 24.10.2011 a je súčasťou predtlačenej úverovej zmluvy, ktorá má formulárovú podobu, s tým, že žalobkyňa v nej vyhlásila, že uzavretie Dohody nie je podmienkou uzavretia zmluvy o revolvingovom úvere, že Dohodu uzatvára na základe slobodnej vôle, jej obsahu porozumela a svojím podpisom vyjadruje súhlas so všetkými jej ustanoveniami. V bode 8.4 Dohody si strany dohodli, že odplata za poskytnutie služby je splatná dňom uzavretia Dohody a dohodli sa na jej započítaní voči poskytnutiu schválenej výšky úveru. Žalovaný tak odpočítal zo schváleného úveru 1.500 eur odplatu v sume 215,75 eur a žalobkyni vyplatil úver v sume 1.284,25 eur. Žalobkyňa v priebehu decembra 2011 a januára 2012 zaplatila na splátky úveru sumu 2.069,60 eur a výšku bezdôvodného obohatenia si vypočítala v sume 569,60 eur tak, že od realizovaných úhrad odpočítala výšku úveru 1.500 eur.

9. Žalobkyňa namietala, že predmet plnenia bol dohodnutý na 1.500 eur, ale na účet jej bola zaslaná len suma 1.284,25 eur. Mala podozrenie, že išlo v sume 215,75 eur o odplatu úveru, uviedla, že nemala vedomosť v čase popísania zmluvy, či bola v bode 8.1 táto suma uvedená, poukazovala na to, že ona prejavila vôľu ohľadne predmetu plnenia vo výške 1.500 eur, a preto išlo zo strany žalovaného o nový návrh, s ktorým nevyslovila súhlas.

10. Ako vyplýva zo zmlúv o revolvingovom úvere, Dohoda o poskytnutí služby je síce súčasťou obsahu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, nakoľko sa nachádza na predtlačenom formulári zmluvy o revolvingovom úvere ako jeden z jej bodov, avšak nespĺva s ostatným obsahom úverovej zmluvy, je od ostatného obsahu zmluvy odlišiteľná, žalobkyňou bola osobitne podpísaná, čím k nej žalobkyňa platne pristúpila. Dohoda nebola podmienkou pre vznik zmluvy o spotrebiteľskom úvere, resp. pre poskytnutie úveru, a k jej uzavretiu žalobkyňa nemusela pristúpiť, išlo o dobrovoľnú službu; výsledky vykonaného dokazovania neposkytujú dostatočný podklad pre prijatie záveru, že žalovaný vnútil žalobkyni poskytnutie uvedenej služby. Výška odplaty za dojednanú službu tak nemusela byť premietnutá do celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom, a teda ani do výšky RPMN. Suma 215,75 eur nebola tak odplatom úveru. Žalobkyňa nepreukázala ani to, že by táto odplata nebola v zmluve uvedená v čase jej podpisovania ani to, že by bola Dohoda neplatným právnym úkonom z dôvodu nekalej obchodnej praktiky použitej žalovaným pri jej uzatváraní. To, že Dohoda nebola na samostatnom liste neznamená, že ide o doplnkovú službu súvisiacu so spotrebiteľským úverom.

11. Medzi žalobkyňou a žalovaným bolo platne dohodnuté poskytnutie úveru vo výške 1.500 eur, a jeho vyplatenie v sume 1.284,25 eur nie je následkom toho, že by bol žalobkyni daný nový návrh na uzavretie zmluvy v inej výške úveru, ale dohody strán o započítaní odplaty za možnosť odkladu splátok. Spôsob, akým budú žalobkyni peňažné prostriedky poskytnuté bol tak medzi stranami platne dohodnutý. Zmluva o spotrebiteľskom úvere tak nie je neplatná z dôvodu, že žalobkyni bol poskytnutý nižší úver, ako bol dohodnutý.

12. Odvolací súd nezistil, že by nezodpovedal výpočet RPMN zákonom č. 129/2010 Z.z., žalovaný preukázal jej výpočet na základe matematického vzorca uvedeného v prílohe č. 2 uvedeného zákona. Internetovú kalkulačku nepovažoval odvolací súd za dôveryhodný zdroj pre výpočet RPMN.

13. V zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 písm. písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení platnom v čase uzavretia zmlúv o spotrebiteľskom úvere, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musela obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým

nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Otázka správnej interpretácie označeného ustanovenia už bola Najvyšším súdom SR jednotne vyriešená, a to v uzneseniach najvyššieho súdu z 28. februára 2018 sp. zn. 3 Cdo 146/2017, zo 17. apríla 2018 sp. zn. 3 Cdo 56/2018, sp.zn. 4 Cdo 211/2017, 4 Cdo 187/2017 z 23. apríla 2018, sp.zn. 5 Cdo 132/2017 z 28. októbra 2018.

14. Z obsahu odôvodnenia uvedených rozhodnutí najvyššieho súdu vyplýva, že ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. je potrebné interpretovať tak, že zmluva o spotrebiteľskom úvere nemusí nevyhnutne obsahovať číselné vyjadrenie každej jednotlivej zložky anuitnej splátky (t.j. istiny, úrokov a iných poplatkov). Takáto interpretácia uvedeného ustanovenia totiž zodpovedá účelu Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS a právnym záverom uvedeným v rozsudku Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15, Home Credit Slovakia, a.s. proti O.B. W. z 9. novembra 2016 a tiež účelu samotného ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. v znení platnom v čase uzavretia predmetnej úverovej zmluvy. Pokiaľ teda ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. hovorí o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné toto ustanovenie eurokonformne vykladať tak, že sa tým veriteľovi neustanovuje povinnosť uviesť v zmluve o spotrebiteľskom úvere zákonom vyžadované údaje vo vzťahu ku každej jednotlivej zložke anuitnej splátky, ale len vo vzťahu k anuitnej splátke ako celku.

15. V týchto rozhodnutiach najvyšší súd gramatickým a eurokonformným výkladom dospel k záveru, že predmetné ustanovenie je potrebné interpretovať tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej-ktorej anuitnej splátky, a s týmto záverom ako aj s právnou argumentáciou odôvodňujúcou tento záver, sa v preskúmvanej veci odvolací súd stotožňuje a v podrobnostiach poukazuje na odôvodnenie označených rozhodnutí. I podľa názoru odvolacieho súdu, vychádzajúc z účelu právnej úpravy, vymedzeného v dôvodovej správe k zákonu č. 129/2010 Z. z., a vychádzajúc z účelu a obsahu Smernice 2008/48/ES, nemožno od dodávateľov v zmluvách uzatváraných podľa uvedeného zákona žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. uvádza pojmy "výška", alebo "počet" či "termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov", možno za použitia eurokonformného výkladu dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa.

16. So zreteľom na poskytnutý spotrebiteľský úver v predmetnej veci nemožno považovať za bezúročný a bez poplatkov z dôvodu, že zmluva o spotrebiteľskom úvere nespĺňa náležitosť vyplývajúcu z § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ v znení platnom v čase uzavretia, pretože neobsahuje údaj o výške, počte a termínoch splátok v rozdelení na istinu, úroky a iné poplatky.

17. Pokiaľ ide o náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ, a to uvedenie doby trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, v intenciách záverov vyplývajúcich z vyššie citovaných rozhodnutí a zmeny právnej úpravy zákonom č. 279/2017 Z.z. v § 9 ods.2 písm. d) ZoSÚ odvolací súd zastáva názor, že termín konečnej splatnosti úveru nebol takou náležitosťou danej zmluvy o revolvingovom úvere, ktorej absenciu by bolo možné sankcionovať bezúročnosťou.

18. Právny názor, že spotrebiteľský úver treba považovať za bezúročný a bez poplatkov pre absenciu termínu konečnej splatnosti úveru, nemožno považovať za správny z dôvodov, že v zmysle výkladu Súdneho dvora EÚ vo veci C - 42/15 bráni úijné právo takému výkladu vnútroštátneho práva, v zmysle ktorého je bezúročnosť úveru možné spájať s náležitosťou, ktorú úijné právo neurčuje ako povinnú náležitosť zmlúv. Z bodu 58 rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 vyplýva, že čl. 10 ods. 2 smernice 2008/48/ES by sa však nemal vykladať tak, že oprávňuje členské štáty, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 uvedenej smernice. Súdny dvor EÚ zároveň konštatoval, že (výrok 4) článok 23 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Súdny dvor EÚ svojím výkladom teda vymedzil, že s inou náležitosťou, akou je náležitosť uvedená v článku 10 ods. 2 smernice 2008/48/ES nie je možné spájať záver o bezúročnosti, pretože takúto inú náležitosť nie je možné do vnútroštátnej úpravy ani uviesť.

19. Náležitosť "konečná splatnosť úveru" nepozná úijné právo, čo napokon viedlo k tomu, že došlo k zmene zákona č. 129/2010 Z.z. a táto náležitosť práve z dôvodu dodržiavania úijného práva bola vylúčená. Stalo sa tak novelou č. 279/2017 Z.z. (článok XII.), pričom jej prijatie bolo odôvodnené tým, že ide o zohľadnenie záverov Súdneho dvora Európskej únie z 9. novembra 2016 vo veci C-42/15

Home Credit Slovakia, a.s./O. W. a v nadväznosti naň upravuje náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere a upravuje okolnosti, za ktorých sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov.

20. Uvádzanie konečnej splatnosti úveru bolo zo zákonnej úpravy vypustené, a pri aplikácii znenia zákona do spomenutej novely je potrebné zachovať požiadavku na eurokonformný výklad zákona. Konkrétne vo vzťahu k uvádzaniu termínu konečnej splatnosti to znamená, že s týmto údajom (náležitosťou) nemôže byť spájaný následok v podobe bezúročnosti, pretože členský štát takúto skutočnosť nemôže upraviť vo vnútroštátnom práve ako dôvod bezúročnosti a ďalej ani preto, lebo údaj o konečnej splatnosti nie je spôsobilý ovplyvniť posúdenie rozsahu záväzku spotrebiteľa.

21. Žalobkyňa tak nedôvodne namieta, že súd prvej inštancie sa po právnej stránke nesprávne vypracoval s relevantnými skutočnosťami, na základe ktorých dospel k záveru o platnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere a k záveru o existencii všetkých jej zákonom predpísaných náležitostí.

22. Odvolací súd napokon dodáva, že žalobkyňa podala žalobu po uplynutí objektívnej premlčacej doby (§ 107 ods. 2 Obč. zák.), keď z obsahu spisu vyplýva, že žalovanému zaplatila sumu 2.069,60 eur v januári 2012 a žaloba (rozšírenie žaloby) bolo na súde uplatnené dňa 08.08.2017 podaním zo dňa 06.08.2017. Len fakt, že nebankový subjekt poskytuje úver spotrebiteľovi je v postavení profesionálneho podnikateľa vo všeobecnosti bez ďalšieho nemôže zakladať úmysel tohto nebankového subjektu bezdôvodne sa obohatiť na úkor spotrebiteľa (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. Zn. 1Cdo 238/2018, sp.zn. 7Cdo/227/2019). Nedôvodne tak žalobkyňa namieta, že zo strany žalovaného išlo v čase uzatvárania zmlúv o úmysel bezdôvodne sa obohatiť zámerným porušením právnych predpisov vzťahujúcich sa na poskytovanie spotrebiteľských úverov, a preto sa v danom prípade uplatní 10-ročná premlčacia doba.

23. Ako na to poukazuje i žalovaný, ochrana spotrebiteľa je založená na ochrane "priemerného spotrebiteľa". Priemerný spotrebiteľ má podľa smernice 2005/29/ES dostatok informácií a je v rozumnej miere rozumný a opatrný, s ohľadom na sociálne, kultúrne a jazykové faktory. Predpokladá sa u neho miera ostražitosťi a kritického prístupu, je obozretný a nie je unáhlený, ide o dobre informovanú osobu, ktorá sama aktívne vyhľadáva informácie. Spotrebiteľa nezbavuje povinnosti konať s primeranou a očakávateľnou mierou opatrnosti, obozretnosti a zodpovednosti za vlastné konanie. Nedostatok zodpovednosti, resp. ľahostajnosť spotrebiteľa vo vzťahu k obsahu svojich práv a povinností nemôže založiť neplatnosť právneho úkonu a znemožniť plnenie, na ktoré má druhá strana legitímny nárok. Spotrebiteľ je povinný vo vzťahu ku svojmu postaveniu konať svedomite, obozretno, prípadne dodatočne požadovať informácie vo vzťahu k obsahu svojho záväzku, ktorého obsah mu nie je úplne zrejmy, aby tak predišiel ujme na svojich právach.

24. Pokiaľ ide o sponchybnosť dohody o zrážkach zo mzdy, žalobkyňa existenciu dohody nepreukázala a navyše nie je zrejmé, aké nároky si z nej uplatňuje proti žalovanému. Vo svojej výpovedi na pojednávaní žalobkyňa poukazovala na protiprávnosť konania vo veci 6Csp/8/2018, ktoré sa týkalo iných zmlúv, kde žalovaný podal opäť návrh na vykonávanie zrážok zo mzdy. Tvrdenie žalobkyne o vzniku finančnej ujmy zrážaním zo mzdy bez právneho dôvodu nebolo v konaní ničím dôkazne podložené. Nárok žalobkyne na primerané zadosťučinenie nebol v konaní ničím verifikovaný. Pokiaľ ide o dobu trvania zmluvy, táto vyplývala z článku 9.1 zmluvných dojednaní tak, že zmluva sa uzatvára na dobu neurčitú a deň splatnosti poslednej splátky bol určený ako deň konečnej splatnosti úveru v bode 4.5 zmluvných dojednaní.

25. So zreteľom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd neakceptoval argumenty, na ktoré poukazovala žalobkyňa vo svojom odvolaní, a preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 C.s.p.

26. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. Žalovanému, ktorý mal v odvolacom konaní úspech, priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

27. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

#### **Poučenie:**

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.). Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v

plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/. Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, alebo ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).